

Ratkó József
(1936, Pestszerzsebet
– 1989, Debrecen) költő,
drámaíró, József Attila-díjas

Ratkó József

Asszony

Neki nem számít, mosolyog,
mert neki öt halála van.
Az első picit, kéthetes,
tűzszemű lány a második,
a harmadik csikófiú,
a negyedik komoly lány, kamasz –
és ő maga az ötödik,
de ő már majdnem halhatatlan.

1971 novemberre

Versek a *Véletlen világ* című darabból

Jó napot. Én a szél vagyok.
Furulyámat megfuvintom,
hajladozzatok.

Jó napot.
Én a szél vagyok.
Madarakat térítek el,
kalapot lopok.

Jó napot.
Én a szél vagyok.
Jókedvemben a házakon
ugrálok bakot.
Jó napot.
Én is itt vagyok.

*

A nyolcvanöt éve született költő e versei nyomtatásban most jelennek meg először.

Látok, amit látok.
De leginkább játszom.
Hol gyerekeknek, hol felnőtteknek,
hol öregnek látszom.

*

Jó napot. Én a szél vagyok.
Furulyámat megfuvintom,
hajladozzatok.

Jó napot.
Én a szél vagyok.
Madarakat téríték el,
kalapot lopok.

Jó napot.
Én a szél vagyok.
Jókedvemben a házakon
ugrálok bakot.

*

Dalolnom kell a fűről is,
a fémről és a kőről is,
és mindent el kell mondanom,
igazhoz igazítanom,
mert a dal hazug nem lehet,
a dal csak színigaz lehet.
Költő vagyok, hát érdekel,
ha görbe tücsök énekel.
Kalapom költöző madár,
Északra száll, ha jó a nyár.
E dal csak színigaz lehet,
mert a dal hazug nem lehet.

*

Nem pénzt keres az énekes,
mindenre pontos szót keres,
mert mindig őt kérdezzétek,
ha nem értenek valamit.

*

A repülőtér fényben úszott,
s ahogy már ilyenkor szokás,
fölszállt a köd is, nem zavarta
az ünnepélyes fogadást.

A repülőgép simán landolt,
leereszkedett három úr.
Boldogan intett a miniszter:
kezdődjék a reptéri zsúr.

S elindultak egymás felé
állami perzsaszőnyegen.
Elöl a Delegáció
vezetője jött peckesen.

Tenyérrel és szóval fogadták,
csókolgatták az istenadtát.
Kézfogást kaptak a tagok –
csók csak a főnököknek jutott,

de neki kettő: jobbról s balról;
középről itt még nincs szokásban.
Nemzetiszín mosolyt cseréltek,
majd beszélgettek általában.

És most mögöttem tárgyalognak,
és kitüntetést váltanak,
kölcsonösen megállapodnak,
hogymásnak nem ártanak.

Van ebben némi ráció.
Éljen a Delegáció!

*

Zavarba hoznak, uraim.
Hárítsák el a mosolyom,
és hárítsák el ezt a dalt is,
önöktől nem veszem zokon.

Azt kérdezik, hogy mi a titka
a gyereknek? Az, hogy gyerek.
A szeme és a szíve tiszta,
megvesztegetni nem lehet.

Önöknek minden egyszerű,
mert kő a kő és fű a fű,
a Nap, a Hold, a Föld, a fa
önmaga magyarázata.

A tücsök ugráló bogár,
rugóra jár.
Épülő dóm a jegenye,
orgonasípjá kismadár.

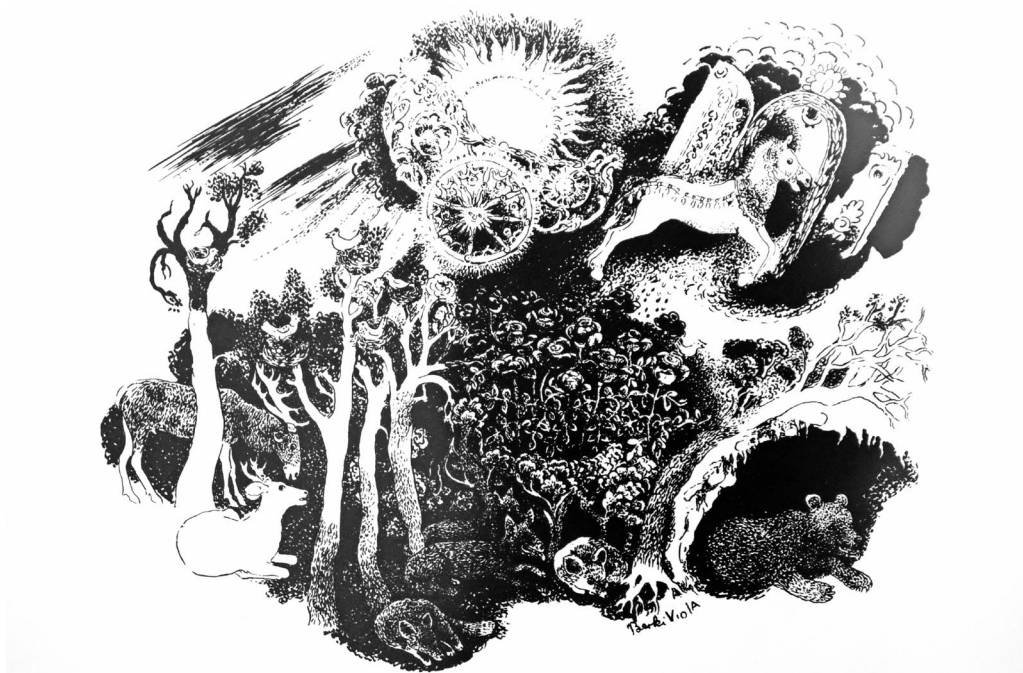
Azt kérdezték, hogy mi a titka
a gyereknek. Az, hogy gyerek.
A szeme és a szíve tiszta,
megvesztegetni nem lehet.

Hárítsanak el, uraim.
Hárítsák el a mosolyom,
és hárítsák el ezt a dalt is,
önöktől nem veszem zokon.

*

Túl az Óperencián
élt egy kék úr: Encián,
kék a füle, kék a bajsza,
szeme kandi, orra kajsza,
kék kabátján kék a zseb,
udvarán is kék az eb,
tyúkja, lúdja, macskanyája
kényeskedve kéklenek.

1972–1974 körül

Az estve (1979)